

Évek óta nem énekel operaszínpadokon, de ma is hatalmas rajongótábora van Sass Sylviának.

Évek óta nem énekel operaszínpadokon, de ma is hatalmas rajongótábora van Sass Sylviának. Amikor nemrégiben, szegedi mesterkurzusa közben kolléganője, Temesi Mária beszélgetős zenés esten látta vendégül, zsúfolásig megtelt érdeklődőkkel a konzervatórium földszinti koncertterme.

Sass Sylvia remek mesélő, és kifogyhatatlan a történetekből. Szegedi estjén sokszor felzúgott a taps: nemcsak a zenei bejátszások, az érdekes sztorik is nagy sikert arattak. A világhírű szopránnak persze akad miről mesélnie. Maria Callas is szívesen tanította volna, együtt mutatkozott be a londoni Covent Gardenben és a New York-i Metropolitanben José Carrerasszal, kedves partnere volt Plácido Domingónak is.

Sokakat vonz a pálya

– Az opera az én debütálásom, azaz a hetvenes évek eleje óta sokat veszített népszerűségéből. Ez valószínűleg az oktatás hiányosságai miatt is van. A mi időnkben a gimnázium mindegyik osztályában volt még énekóra, és az általános iskolában is sokkal komolyabban vették a zenei nevelést – mondja Sass Sylvia, aki nagy problémának tartja, hogy a felnövekvő generációknak nincs alapvető zenei műveltségük. – Ezért természetes, hogy inkább a könnyebb műfajok felé fordulnak. Ennek ellenére azt tapasztalom: ma is rengeteg fiatal vonz az énekesi pálya.

Nem tartom a jó útnak, ha a műfajt felhígítva próbálják népszerűsíteni.

Annak idején megrendeztük a fiatal művészek fesztiválját, amelyre gimnazistákat hívtunk

statisztáknak. Ők némi pénzt is kereshettek, közben pedig a fiatal énekesekkel együtt dolgozva a próba-folyamatba is beleláttak, és hamar operabarát lett belőlük. Minden azon múlik, hogy megismerhetik-e a műfajt. A játékos beavató előadásokat épp ezért fontos kezdeményezésnek tartom: általuk megszeretik az operát a gyerekek.

Sass Sylvia ma már nem lép fel operaszínpadon, dalesteket ad, lemezeket készít, és szenvedélyének, a festészetnek hódol. Mivel régi lemezeit újra kiadja CD-n a Decca és a Hungaroton, világszerte egyre több új rajongója akad. Kollégái is nagyra becsülik művészetét, amit jelez az is, hogy egyre többször hívják énekversenyek zsűrijébe és mesterkurzust tartani. Nemrégiben Brazíliában járt, ahol a híres Maria Callas Nemzetközi Énekverseny zsűrielnöke volt.

Versenyezni muszáj

– Hasznosak tartom a versenyeket akkor is, ha valaki nem versenyző típus. Már a felkészülésből is rengeteget lehet profitálni, ráadásul akad a világon néhány olyan nagy verseny, amelynek győztesei nemcsak pénzdíjat kapnak, hanem bemutatkozási lehetőséget is nyernek koncerteken, operaelőadásokon. Brazíliában például a döntősökkel színpadra állították A sevillai borbélyt, amit nem csak Sao Paulóban mutattak be, hanem hosszú turnéra is indultak vele.

Súlyos betegségből felépülve Sass Sylvia orvosa tanácsára az év nagy részét Dél-Franciaországban, paradús, tiszta levegőjű környezetben tölti, csak dolgozni és édesanyját látogatni jár haza. Nyáron több koncertet is adott itthon, a keszthelyi Festetics-kastélyban kiállítása volt, és Liszt-dalokból új lemezt is készített. Hazatérve december elején nyíló párizsi kiállítására, valamint dalestjére készül, ami tulajdonképpen lemezbemutató koncert is lesz.

– Mindig sokan tanultak énekelni, de közülük csak nagyon kevesen lettek profik, még kevesebben világsztárok. Azt tanácsolom: mindenki örüljön annak, hogy a zene szeretetét és élvezetét megtanulja. A többit bízza kicsit a sorsra, de még inkább a tehetségére, a szorgalmára és a türelmére. Fontos lenne, hogy mindenki jól mérje fel a képességeit, és a maximumot hozza ki magából. Ha ezt megtette, akkor nyugodt lehet a lelkiismerete – summázza élettapasztalatát a ma is erős kisugárzással rendelkező szoprán.

Kisegér a labirintusban

– Azt is fel kell ismerni, hogy a művészi pályán a több lábon állás épp oly fontos, mint a gazdaságban. Mindig figyelni kell a sors intéseire, és nem szabad mereven, makacsul ragaszkodni ahhoz, amit előre kigondoltunk. A sorsunkhoz kell alakítani az életünket. Egyik kedvenc könyvemben, a Virágot Algernonnak című regényben a kisegér szalad a labirintusban, és ha beleüti a fejét valamibe, akkor rögtön keresi a másik utat. Csak az ember szokta többször is beleütni a fejét ugyanabba a falba. Mégis újra megpróbálja, mert nem veszi észre, hogy nem arra vezet az út. Az állandó megújulási képességet kell a növendékeknek megtanítani. Ha becsukódott egy ajtó, keresni kell a következőt, és nem fél életen át azon siránkozni, ami nem sikerült. Aki énekelni tanul, nemcsak előadó lehet, hanem kiváló tanár vagy mondjuk zenei szerkesztő, rendező is.

Azt is tanulságos megfigyelni, Sass Sylvia hogyan tanít. Páratlan intelligenciával, eleganciával, muzikálisan, tapintattal, empátiával, őszintén. Szegedi mesterkurzusán a stresszes növendékek is hamar feloldódtak. Sohasem mutatta meg, hogyan kell elénekelni valamit, inkább mindenkinek abban segített, hogy az egyéni megoldást megtalálja.

S hogy a tanításon kívül mire maradt ideje a Tisza partján?

Sass Sylvia: "Sorsunkhoz alakítsuk az életünket"

Írta: Délmagyarország

2005. október 30. vasárnap - Módosítás: 2005. október 30. vasárnap

– Szinte semmire! De a számomra legizgalmasabbat, a Chagall-kiállítást a növendékeimmel együtt megnéztem. Imádom Chagallt, és nagyon tetszett a szegedi tárlat. Örömmel meséltem életéről és a zenei vonatkozású képeiről a kurzusom résztvevőinek.

Hollósi Zsolt